

съ лодките, нъ отъ голѣмата бръзина много дѣца били занесени въ една параходъ а майките имъ въ другия.

Параходите тръгнали единъ слѣдъ други и по обѣдъ пристигнали въ Балчикъ. Населението било настанено въ празните житни хамбари, нъ пакъ испаднало въ рѣкѣта на сѫщите черкези и башибозуци, които миналия денъ били въ Каварна. Тѣ сега съ ножъ въ рѣка, дирили по име лицата за да ги убиватъ. Шламнали отъ гнѣвъ, впускали се изъ множеството и викали: „Вие динъ душманларж, вчера избихте толкозъ правовѣрни ислями, а днесъ правителството ви защищава; Ний ще ви научимъ. . . . гдѣ сѫ ония комити? Гдѣ е Амира? Гдѣ е Хаджи Панайотъ? Сега като мишки излезнахте вече изъ душките си. . . . Нѣма предъ васъ каварненските позиции. . . . Ще ви научимъ. . . .“

Каварненци като виждали че и тута нѣма да бѫдатъ спокойни, не сѫ и въ безопасностъ, а като ги застрашаватъ и гладятъ, съ исключение на нѣколцина които нѣмали възможностъ да наематъ варки, всички други на слѣдующия денъ заминjли за Варна. Тукъ грыцката църковна община ги настанила по училищата и по други общественни здания, набавила имъ по нѣкоя дрѣха, завивка, поддържала онѣзи които не сѫ можли да искарватъ прехраната си и когато пристигнали русите, заврънали се въ Каварна.

П. Гюль-Градъ¹⁾ (Калего). Тукъ отъ понапредъ се намирали селяни отъ селата: Суютчикъ, Карабча, Шабла и др. а отъ Каварна потеглили повечь отъ 600 д. мжже, жени и дѣца, Каварненци и селяни. Тѣ вървели съ голѣма тишина и гробно мълчание за да не ги съзрѣтъ турцитъ отъ негдѣ. Като преминали стрѣмния върхъ, расположили се по неожънатите ниви за отпочивка.

Слѣдъ $2\frac{1}{2}$ часа пътъ презъ нивя и поляни, мжже и жени наговарени съ по едно или двѣ дѣца и други неизбѣжни потребности, наблизили до Калего, испратили двама отъ младежите да извѣстятъ на селяните, да не мислятъ че настѫпватъ черкези, та да стрѣлятъ. Споредъ извѣстиято, вратите били отворени, населението влезнало и на голата земя се расположило. Всякой искалъ да прекара останалата нощъ въ сънъ,

¹⁾ Гюль-градъ се намира на два часа къмъ истокъ отъ Каварна вдаденъ въ морето. За него читателя ще намѣри исторически подробности въ ч. III на кн. „Княжество България“.